

Sygn. akt I C 849/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	st. sekr sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa J. M., W. H., S. G., M. Z., M. K., A. K. (1), T. Z., R. Z., M. G. (1), Z. Z., M. G. (2), A. K. (2), K. L., M. G. (3), J. K., A. L., L. K., I. B., W. Z., A. Z., K. J.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie w kwocie 100.000,00 zł

1) oddała powództwo;

2) zasądza solidarnie od powodów J. M., W. H., S. G., M. Z., M. K., A. K. (1), T. Z., R. Z., M. G. (1), Z. Z., M. G. (2), A. K. (2), K. L., M. G. (3), J. K., A. L., L. K., I. B., W. Z., A. Z., K. J. na rzecz pozwanego Krajowego Ośrodka (...) z siedzibą w W. kwotę 5.400,00 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

**Sygn. akt I C 849/18**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 kwietnia 2018 roku powodowie J. M., W. H., S. G., M. Z., M. K., A. K. (1), T. Z., R. Z., M. G. (1), Z. Z., M. G. (2), A. K. (2), K. L., M. G. (3), J. K., A. L., L. K., I. B., W. Z., A. Z., K. J. wnieśli o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w W. na ich rzecz solidarnie kwoty 100.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za bezumowne korzystanie w okresie od 7 maja 2012 roku do dnia 6 maja 2013 roku z nieruchomości ziemskiej L. obejmującej zespół pałacowo - parkowy, a składającej się z działki nr (...) o pow. 4,81 ha położonej w L. - K., gmina P., powiat (...), województwo (...), stanowiącej własność powodów, bezprawnie przejętej przez Skarb Państwa w ramach dekretu o reformie rolnej o raz o zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 3 - 11).

Pismem z dnia 16 lipca 2018 roku powodowie sprostowali oznaczenie pozwanego, wskazując, iż jest nim Krajowy Ośrodek (...) Oddział Terenowy w W. (k. 125 - 130).

Pozwany Krajowy Ośrodek (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 14 sierpnia 2018 roku wniósł w pierwszej kolejności o odrzucenie pozwu z powodu braku zdolności sądowej pozwanego, a z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg. norm

przepisanych. W uzasadnieniu podniósł w pierwszej kolejności, iż Oddział Terenowy w W. wskazany przez powodów nie posiada zdolności sądowej, stąd pozew winien podlegać odrzuceniu. A gdyby Sąd nie podzielił jego stanowiska w tym zakresie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na treść art 229 § 1 k.c. i wskazując, iż wydanie nieruchomości powodowi miało miejsce w dniu 7 maja 2013 roku (k. 141 - 144).

Powodowie w piśmie procesowym z dnia 20 września 2018 roku podtrzymali swoje stanowisko, wskazując, iż po pierwsze roszczenie objęte pozvem ulega 10-letniemu przedawnieniu, a po drugi wskazując alternatywną podstawę prawną roszczenia w postaci przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (k. 150 - 155).

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2018 roku Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o odrzucenie pozwu (k. 172).

Pozwany na rozprawie podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko (k. 169 - 170).

### ***Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:***

Decyzją z dnia 11 maja 2009 roku znak SNP.V. (...) -21/08 Wojewoda (...) na wniosek S. G. działającego w imieniu własnym oraz spadkobierców Z. G. stwierdził, że zespół dworsko - parkowy stanowiący część nieruchomości ziemskiej L. gm. Pacyna pow. (...), składający się z działki ewid. nr (...) o pow. 4,81 ha i z działki ewid. nr 58 o pow. 25,76 ha nie podlegał działaniu przepisów art 2 ust. 1 lit e) dekretu PKWN z dnia 6 września 1944r o przeprowadzeniu reformy rolnej (decyzja - k. 57 - 65).

Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 grudnia 2009 roku nr (...) (bezsporne).

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2012 roku sygn. akt (...) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. na skutek skargi Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w W. Filia w Ł. na w/w decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi uchylił zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Wojewody (...) nr (...) z dnia 11 maja 2009r w zakresie dotyczącym działki o nr ewidencyjnym 58 o powierzchni 25,76 ha, w pozostałym zaś zakresie tj. dotyczącym działki o nr ewid. 17/4 i powierzchni 4,8 ha oddalił skargę (wyrok WSA w Warszawie z uzasadnieniem - k. 66 - 78).

Wniesione przez S. G. i Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w W. Filia w Ł. skargi kasacyjne od w/w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. zostały oddalone wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 marca 2013 roku sygn. akt (...) (wyrok NSA wraz z uzasadnieniem - k. 79 - 96).

W dniu 07 maja 2013 roku Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w W. Filia w Ł. wydała we władanie i nadzór działkę oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) położoną w miejscowości L. gm. P. pełnomocnikiem S. G., przekazując im również klucze do znajdującego się na niej pałacu (protokół z dnia 07.05.2013r - k. 97).

W dniu 22 lipca 2013 roku został sporządzony protokół zdawczo - odbiorczy w sprawie wydanie przedmiotowej nieruchomości spadkobiercom byłych właścicieli (...), dotyczący działki ewidencyjnej nr (...) położonej w miejscowości L. gm. (...) (protokół z dnia 22.07.2013r - k. 98 - 99).

Obecnie nieruchomość oznaczona numerem ewidencyjnym (...) położona w miejscowości PGR L. gm. P. objęta jest księgą wieczystą KW nr (...), a jej właścicielami są M. O. i J. O. (odpis zupełny księgi wieczystej - k. 119 - 121).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. Nadto był o w tym zakresie bezsporny.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Powództwo podlegało oddaleniu, jako przedawnione, a także nieudowodnione.

Powodowie w sprawie niniejszej w pozwie wniesli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiącej ich własność za okres od dnia 7 maja 2012 roku do dnia 6

maja 2013 roku. Przytaczając okoliczności faktyczne żądania wskazali, iż nieruchomości wskazana w pozwie stanowiła własność ich poprzedników prawnych i została bezprawnie przejęta przez Skarb Państwa w związku z prowadzoną reformą rolną. Kwestia ta została ostatecznie rozstrzygnięta wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 roku, a w dniu 7 maja 2013 roku pozwany przekazał tę nieruchomość we władanie i nadzór jednemu z powodów S. G., a 22 lipca 2013 roku nastąpiło ostateczne wydanie całości nieruchomości. Nieruchomość ta stanowi zespół pałacowo - parkowy i była we władaniu A. R. która to wydzierżawiała pałac w celu prowadzenia w nim hotelu. Dalej powołując się na art 224 § 1 i 2 k.c. w zw. z art 225 k.c. powodowie powołali się na to, iż należne jest im w oparciu o w.w przepisy prawne odszkodowanie od pozwanego za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł m.in. zarzut przedawnienia roszczenia wskazując na treść art 229 § 1 k.c. W odpowiedzi na powyższe powodowie powołali, iż ich roszczenie ulega 10-letniemu okresowi przedawnienia, a ten jeszcze nie minął. Nadto wskazali, iż możliwe jest jego dochodzenie również na zasadzie bezpodstawnego wzbogacenia (art 405 i nast. k.c.).

W tej sytuacji, dla oceny zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia rozważyć należy, kwestię podstawy prawnej roszczenia powodów, a przede wszystkim, czy istnieje w sprawie niniejszej możliwość wyboru tejże podstawy prawnej.

Na wstępie wskazać należy, iż w polskim procesie cywilnym strona nie ma obowiązku wskazania podstawy prawnej swego roszczenia, jednakże zobligowana jest do wskazania jego podstawy faktycznej, a zatem przytoczenia faktów i twierdzeń z których roszczenie jej wypływa. Sąd natomiast sam ma obowiązek dokonać oceny prawnej tegoż roszczenia i w ramach procesu subsumpcji zastosować właściwe przepisy prawne. Aczkolwiek, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2004 roku sygn. akt(...) wskazanie przez powoda przepisów prawa materialnego, mających stanowić podstawę prawną orzeczenia, jakkolwiek niewymagane, nie pozostaje bez znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy, albowiem pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu. Dodać do tego należy, iż jest to szczególnie istotne w przypadku, gdy pozew konstruowany jest przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, znającego przepisy prawa i umiającego je odpowiednio połączyć z określoną podstawą faktyczną. W sprawie niniejszej powodowie powołali się na przysługujące im prawo własności nieruchomości, która bezumownie była wykorzystywana przez pozwanego i w związku z powyższym wnieśli o zasądzenie odszkodowania w postaci wynagrodzenia za to bezumowne korzystanie. Do tychże twierdzeń faktycznych bez wątpienia właściwą podstawą prawną jest ta wskazana w pozwie tj. art 224 i 225 k.c., albowiem zgodnie z twierdzeniami powodów pozwany w tym okresie był samoistnym posiadaczem przedmiotowej nieruchomości, a powodowie zgodnie z ich twierdzeniami właścicielami. Roszczenia uzupełniające są uważane za samodzielne względem roszczenia windykacyjnego. Oznacza to, że istnieje możliwość dochodzenia powstałych roszczeń bez względu na realizację roszczenia windykacyjnego. W orzecznictwie i nauce przyjęto, że roszczenia uzupełniające mają charakter obligacyjny i gdy powstają, uzyskują byt samodzielny, co wyraża się w tym, że mogą być dochodzone niezależnie od roszczenia windykacyjnego i są samodzielnym przedmiotem obrotu. W judykaturze, charakteryzując należne właścicielowi wynagrodzenie od samoistnego posiadacza za korzystanie z rzeczy, podkreśla się, że nie jest ono odszkodowaniem, lecz zapłatą za korzystanie z jego rzeczy, którą posiadacz musiałby uiścić właścicielowi, gdyby jego posiadanie oparte było na istniejącej podstawie prawnej. Inaczej ujmując: przedmiotowe wynagrodzenie jest odpowiednikiem tego, co uzyskałby właściciel, gdyby oddał rzecz w odpłatne korzystanie na podstawie ważnego stosunku prawnego. Wysokość wynagrodzenia nie zależy od tego, czy właściciel w rzeczywistości poniósł jakąkolwiek szkodę, a posiadacz uzyskał jakąś korzyść, a także od tego, czy posiadacz efektywnie korzystał z rzeczy. Sąd Najwyższy podkreślił, że wystarczy, iż obiektywnie rzecz nadaje się do wykorzystania i przedstawia określoną wartość. Wysokość wynagrodzenia jest niezależna od rzeczywistych strat właściciela i rzeczywistych korzyści odniesionych przez posiadacza. Tak w sprawie niniejszej w pozwie swoje roszczenia określili również powodowie. Nie powoływali się na korzyści osiągnięte bezprawnie przez pozwanego, nie wskazali dokładnie jakie kwoty i z jakiego tytułu pozwany w związku z korzystaniem z tej nieruchomości uzyskał, a jedynie przytoczyli, iż kwota 8.333,33 zł miesięcznie tytułem czynszu za korzystanie z tej nieruchomości przy jej walorach, jest kwotą minimalną do uzyskania. Bez wątpienia zatem powołali się właśnie na wynagrodzenie za bezumowne korzystanie, a nie na bezpodstawne wzbogacenie pozwanego. Są to de facto dwa równe roszczenia prawne, różniące się również podstawą faktyczną. W tym drugim bowiem przypadku nie wystarczy

udowodnić tego, iż pozwany korzystał z rzeczy powoda, ale należy również udowodnić, iż w ten sposób osiągnął określone przysporzenie finansowe. W tym przypadku nie istotna jest sama możliwość generowania przychodów przez nieruchomości, ale to ile konkretnie ta nieruchomości dochodu wygenerowała. Powodowie w piśmie z dnia 17.09.2018r powołując inną podstawę prawną roszczenia zawarli jedno zdanie dotyczące okoliczności faktycznych, skąd inąd najistotniejszych dla uzasadnienia zmiany roszczenia, wskazując, iż pozwany jest bezpodstawnie wzbogacony, bowiem dysponował nieruchomości i czerpał z niej korzyści, pomimo, iż nie był właścicielem nieruchomości ani też nie posiadał żadnego tytułu do nieruchomości. W żaden dalszy sposób nie wskazali, na czym to czerpanie korzyści miało polegać, w jaki sposób pozwany wykorzystywał tę nieruchomości i jakie dokładnie czerpał z niej dochody. W tym zakresie nie zgłosili również żadnych wniosków dowodowych.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej nie jest tak, iż w każdym przypadku jest możliwa w toku procesu zmiana podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, a w szczególności na roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ma charakter subsydiarny i wchodzi w grę tylko wówczas, gdy nie ma innej podstawy odpowiedzialności. Przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu nie służą do konstruowania na ich podstawie odpowiedzialności dłużnika, która ma zastępować jego odpowiedzialność z innego tytułu, gdy wierzyciel bądź w ogóle nie opiera żądania na tej podstawie, bądź nie wykazał przesłanek uzasadniających takie żądanie. Jeżeli zatem bezwzględnie obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego normują roszczenia pomiędzy właścicielem a posiadaczem rzeczy, których nie łączy stosunek umowny, wtedy te przepisy mają zastosowanie. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że nie ma podstaw do stosowania art. 224 i nast.k.c., zastosowanie znajdzie art. 405 k.c. (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 marca 2015 r., (...), LEX nr 1768747). Przywołanie przez powodów fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1998 r., III CKN (...) oraz poglądu doktryny konkluzji tej nie zmienia. Oparcie roszczenia na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu jest możliwe wówczas, gdy dany stan faktyczny nie podlega innej regulacji ustawowej bądź umownej. Zatem gdyby powodowie nie mogli dochodzić od pozwanego żadnych roszczeń na podstawie art. 224 i nast.k.c. z uwagi na brak legitymacji biernej pozwanego, wówczas dopiero mogliby konstruować roszczenie wywodzone z art. 405 k.c. - oczywiście przy założeniu wykazania jego przesłanek czyli wzbogacenia się przez pozwanego bez podstawy prawnej kosztem majątku powodów. Jednak skoro taka podstawa odpowiedzialności istnieje, a w sprawie niniejszej powyższe jest bezsporne, przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia nie mają zastosowania. W tym miejscu wskazać należy, iż w sposób analogiczny regulowana jest sytuacja posiadacza rzeczy, któremu przysługuje roszczenie o zwrot nakładów. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie dopiero wówczas, gdy okaże się, że umowa stron, ani przepisy regulujące dany stosunek prawny nie przewidują sposobu rozliczenia nakładów, jak również nie ma podstaw do stosowania wprost lub odpowiednio art. 224-226 k.c., zastosowanie znajdzie art. 405 k.c., bowiem przepisy art. 224-226 k.c. mają charakter szczególny wobec art. 405 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2011 r. III CSK 263/10 LEX nr 1129122, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 6/09 LEX nr 496385). Ponadto z analizy pism procesowych powodów nie wynika na czym polegało bezpodstawnie wzbogacenie pozwanego, a jeżeli dotyczyło ono czynszu pobieranego przez niego od dzierżawcy tego gruntu to nie było to działanie pozbawione podstawy prawnej, bowiem czynsz stanowił świadczenie wynikające z umowy pozwanego z osobą trzecią, której ważności żadna ze stron nie kwestionowała. Pobranie należności czynszowych nie nastąpiło też kosztem powodów, bowiem nie byli oni stroną tej umowy. Reasumując zatem w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej nie mają zastosowania przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, bowiem kwestie prawne dotyczące ewentualnych rozliczeń wzajemnych stron, są uregulowane w przepisach art 224 i 225 k.c.

Przechodząc zatem do kwestii ustalenia okresu przedawnienia, jaki w sprawie niniejszej winien być zastosowany wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalony jest pogląd, że roszczenia, dla których podstawę tworzy art. 225 w zw. z art. 224 k.c. są odrębnymi roszczeniami, opartymi o samodzielnie dla nich ustalone przesłanki, niezależne od przesłanek roszczeń odszkodowawczych i o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 7 stycznia 198 r., III CZP 62/97, OSNC 1998, Nr 6, poz. 91). W oparciu o powołane wyżej przepisy właściciel rzeczy może dochodzić przeciwko posiadaczowi samoistnemu w złej wierze wynagrodzenia za korzystanie z niej za cały okres posiadania w tym charakterze, zwrotu pobranych i nieużytych pożytków, uiszczenia wartości niepobranych i użytych pożytków oraz odszkodowania za utratę i pogorszenie rzeczy. Roszczenia te powinny być

dochodzone w ciągu roku od dnia zwrotu rzeczy, której dotyczą (art. 229 k.c.). Wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego, które posiadacz samoistny powinien świadczyć właścicielowi rzeczy nie jest świadczeniem okresowym. Stanowi ono jednorazową należność za cały okres korzystania z rzeczy nieopartego na tytule prawnym (por. uchwały Sądu Najwyższego z 24 października 1972 r., III CZP 70/72, OSNCP 1973, Nr 6, poz. 12; z 18 kwietnia 1974 r., III CZP 20/74, OSNCP 1974, Nr 12, poz. 208; wyrok Sądu Najwyższego z 4 grudnia 1980 r., II CR 501/80, OSNCP 1981, Nr 19, poz. 191). Zgodnie z art. 118 k.c., przedawnienie tych roszczeń następuje w terminie dziesięciu lat, a jeśli były związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w terminie trzech lat. W sprawie niniejsze nie wchodzi w grę ta druga okoliczność, a zatem roszczenie powodów podlega 10-letniemu okresowi przedawnienia. Istota uregulowania ustalonego w art. 229 k.c. polega na skróceniu terminu ich dochodzenia. Właściciel może zatem dochodzić roszczeń, które nie przedawniły się według ogólnych terminów z art. 118 k.c., jednak po zwrocie rzeczy, tylko do upływu roku od tej daty (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 24 października 1972 r., III CZP 70/72, nie publikowane wyroki Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2004 r., IV CK 613/03, z 22 września 2005 r., IV CK 105/05, z 24 lutego 2006 r., III CSK 139/05, z 6 czerwca 2014 r., III CSK 235/13). Art. 229 § 1 k.c. nie normuje kwestii wymagalności tych roszczeń, tj. nie określa początku biegu ich przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.), lecz tylko skraca wynikające z art. 118 k.c. ogólne terminy przedawnienia. W tym kontekście art. 229 § 1 k.c. nie sanuje roszczeń przedawnionych według zasad ogólnych, ale swoją normą restrykcyjną obejmuje roszczenia nieprzedawnione w dacie zwrotu rzeczy. Dlatego w okresie ustalonym w art. 229 § 1 k.c. właściciel może dochodzić wynagrodzenia za cały, nieprzekraczający terminu przewidzianego w art. 118 k.c., czas korzystania z jego rzeczy przez posiadacza w złej wierze (zob. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 4 grudnia 1980 r., sygn. akt II CR 501/80, OSNCP 1981, Nr 9, poz. 171, i z dnia 25 marca 1986 r., sygn. akt IV CR 29/86, OSNCP 1987, nr 2-3, poz. 44). Innymi słowy dopóki nie nastąpi wydanie nieruchomości okres przedawnienia roszczenia o odszkodowanie za bezumowne korzystanie wynosi 10 lat, z wyjątkiem sytuacji, gdy roszczenie to związane jest z prowadzoną działalnością gospodarczą i w takiej sytuacji art 229 k.c. nie znajduje w ogóle zastosowania. Jednakże z momentem wydania nieruchomości właściciel ma rok czasu na wystąpienie z tym roszczeniem, przy czym może nim objąć okres 10 lat wstecz. Po upływie tego roku roszczenie to staje się przedawnione za cały okres wsteczny. W sprawie niniejszej wydanie nieruchomości nastąpiło 6 maja 2013 roku, a zatem ewentualne roszczenia powodów z w.w tytułu przedawniły się z upływem 6 maja 2014 roku. Tymczasem pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 16 kwietnia 2018 roku, a zatem prawie cztery lata po przedawnieniu się tychże roszczeń. Stąd też powództwo podlegało oddaleniu bez konieczności dalszego badania jego zasadności.

Wskazać jednakże należy, iż powodowie, działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika, nie udowodnili również tego, iż są w ogóle legitymowani czynnie do jego wniesienia. W toku niniejszego postępowania nie został przedstawiony żaden konkretny dowód, iż są oni spadkobiercami byłych właścicieli majątku L. i co istotne byli nimi w okresie, którego dotyczy pozew. Powodowie nie przedłożyli żadnych dokumentów własności tych nieruchomości. Przedłożone decyzje i wyroki administracyjne dotyczą stwierdzenia podlegania nieruchomości objętej pozvem pod działanie dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej. Oczywiście w ich uzasadnieniu zawarte są informacje na temat stanu prawnego nieruchomości, tj. tego, kto był jej właścicielem przed jej odebraniem przez Skarb Państwa, ale nie ma już w żaden sposób powiązania go z konkretnymi osobami każdego z powodów. Tymczasem skoro powodowie decydują się na wystąpienie z takim roszczeniem to winni przedłożyć po pierwsze dowód własności nieruchomości objętej pozvem, albo dowód nabycia spadku po jej byłych właścicielach. Wykazać cały ciąg przejścia uprawnień na ich rzecz. Tego zaś, poza gołosłownym stwierdzeniem, w żaden sposób w toku niniejszego procesu nie uczynili. Zatem również z tego powodu ich powództwo podlega w całości oddaleniu, jako nieudowodnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie 1) sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o treść art 98 k.p.c., obciążając nimi w całości powodów. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 5.400,00 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.